

РЕШЕНИЕ

№ 2903

гр. София, 12.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 08.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5792** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба, вх. № 16083/28.05.2019 г. от В. Й. Г., с която, срещу Столична дирекция на вътрешните работи – МВР е предявен иск за обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 3 000 лева, претърпени в резултат на издадено от началника на Отдел „Пътна Полиция“, при СДВР Наказателно постановление № НП-17-4332-000770/13.02.2017 г., отменено с Решение от 17.04.2018 г. на Софийски районен съд, НО, 108^{-III} състав, по НАХД № 7166/2017 г. Претендира се и законна лихва върху главницата, считано от 13.06.2018 г. „датата на предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане“.

В съдебното производство ищецът не се явява. Представяван е по време на две от съдебните заседания от двама адвокати (по отделно), които, съответно: поддържат исковата молба; ангажират гласни доказателства – показания на разпитания свидетел К. Г. П. и писмени такива (л.л. 6, 7 от делото); претендират (писмена молба от 08.06.2020 г. – л. 56 от делото) разноските за водене на делото и 500 лева адвокатско възнаграждение, но не е представен списък.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт, с писмен отговор, в първото по делото заседание и с писмена защита оспорва исковата молба изцяло, като неоснователна и недоказана, с аргументи за: липса на доказателства, установяващи неимуществените вреди; неоснователност на претенцията, въпреки отмяната на НП, тъй като ищецът не

може да черпи права от собственото си противоправно поведение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковата молба.

С протоколно определение от 17.02.2020 г. Съдът прие като доказателства и наличните такива в приложеното НАХД № 7166/2017 г. на СРС, НО, 108^{ми} състав.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявената с исковата молба претенция, доводите на страните и доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното.

С Наказателно постановление № НП-17-4332-000770/13.02.2017 г. е ангажирана административнонаказателна отговорност на ищеца В. Й. Г., за това, че на установени дата и място е отказал да бъде тестван за концентрация на алкохол в издишвания въздух от полицейски служители, с алкотест- дрегер 7410+, № 0166. Намесата от страна на служителите от Отдел „ПП“ – СДВР била по повод сигнализирането им от свидетел (Методи Г. К.), който видял, как В. Г., управлявайки лек автомобил, спирайки ударил бронята на колата в бордюра, след което слязъл и се отправил към намиращо се наблизко казино. Според същия свидетел, В. Г. бил пиан, защото, слизайки от автомобила е „залитал“. За отказа да бъде тестван с дрегер, на ищеца е било издадено Наказателно постановление № НП-17-4332-000770/13.02.2017 г., като на датата на съставяне на АУАН – 02.02.2017 г. е отнето и свидетелството му за управление на МПС. Наказателното постановление е отменено от състава на СРС, с Решение от 17.04.2018 г., по НАХД № 7166/2017 г. Видно от мотивите, въззивният съд е приел, че деянието е несъставомерно от обективна страна, по отношение състава на нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. първо ЗДв.П, защото: „проверката е извършена не по време, когато В. Г. е управлявал автомобила, нито непосредствено след това..., а известно време след това, когато не е бил а автомобила, нито пък е предприел действия да се качва в него и да потегля с него“. Въззивното съдебно решение не е обжалвано от ответника - Отдел „ПП“-СДВР и е влязло в законна сила на 13.06.2018 г.

С изложеното в исковата молба ищецът Г. твърди да е претърпял неимуществени вреди от „незаконосъобразните действия на органите на ОПП-СДВР“, тъй като: отнемането на свидетелството за правоуправление се отразило на работата му – от длъжността „шофьор“, считано от 27.02.2017 г. е преназначен на длъжността „експедитор поща“; отнемането на свидетелството се отразило и на „личната му сфера“ – харесвал длъжността „шофьор на пощенски автомобил“, но се наложило да изпълнява друга длъжност, с която трябвало да привикне; нямал възможност да управлява и личния си автомобил, което наложило да иска услуги от приятели да го „возят“, за да изпълнява възникващи ангажименти; налагало се постоянно да променя плановете си, да реорганизира времето си, поради невъзможността да ползва МПС.; нарушил се нормалният му ритъм на живот; изпитвал „силни притеснения“ от факта, че наложената глоба от 2 000 лева е в непосилен за него размер, с оглед получаваните доходи.

Както се каза по – горе, за доказване претенцията си, че е претърпял твърдените с исковата молба неимуществени вреди, ищецът ангажира гласни доказателства, посредством свидетеля К. Г. П.. Този свидетел (протокол на л. 37) твърди с показанията си, че: се познава с ищеца В. Г. от деца, понеже са от едно село; от дванадесет години работят и двамата в „Български пощи“, като шофьори; не може да

се каже, че поддържат приятелски отношения, но общуват помежду си; ищецът предпочитал да е шофьор, защото „няма толкова физически труд“; недоволствал от това, че трябва да товари и да разтоварва пратки; „определено не му беше приятно да бъде товарач, защото това е едно стъпало по – надолу в длъжностите“. Свидетелят твърдо още, че той е превозвал с автомобила си ищеца Г. от дома му, до мястото на работа и обратно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, Съдът формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди. Исковата молба е недоказана.

Исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна зависимост: незаконосъобразен административен акт или действие/бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата; причинена вреда - имуществена и/или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. В процесния случай очевидно се касае за отменен като незаконосъобразен административен акт –Наказателно постановление № НП-17-4332-000770/13.02.2017 г.

За безспорно Съдът приема, понеже се установява от наличните, неоспорени от ответника писмени доказателства, че: Наказателно постановление № НП-17-4332-000770/13.02.2017 г. е било отменено от СРС, считано от 13.06.2018 г. – датата, на която е влязло в законна сила съдебното решение; свидетелството на ищеца, за управляване на МПС е било отнето на 02.02.2017 г.; поради отнемане свидетелството за управляване на МПС ищецът е бил преназначен от длъжността „шофьор“, на длъжност „експедитор поща“, считано от 27.02.2017 г. Спорът е свързан с това, дали ищецът доказва твърдението си да е претърпял неимуществени вреди, такива, каквито е дефинирал с исковата си молба, а именно: изпитвал „силни притеснения“ от факта, че наложената глоба от 2 000 лева е в непосилен за него размер, с оглед получаваните доходи; нарушаване „нормалния му ритъм на живот“, поради това, че не е имал възможност да ползва личния си автомобил, за каквото само намеква, но не идентифицира и не представя доказателства. Посредством представените служебни бележки от „Български пощи“ ищецът доказва само твърдението си за преназначаване от шофьор, на експедитор, както и за промяна размера на трудовото му възнаграждение. Искът обаче е предявен само за обезщетяване на неимуществени вреди, но не и за имуществени такива, произтичащи

от намален размер на трудовото възнаграждение. Показанията на свидетеля, цитирани буквално по – горе не дават основание на Съда да приеме, че ищецът В. Г. е понесъл (претърпял) неимуществените вреди, които претендира. Свидетелските показания не допринасят за отговор на въпроса, какви са били душевните преживявания на ищеца, търпял ли е болки и страдания, в емоционален смисъл, тъй като се касае за субективни усещания на самия ищец. В., с исковата молба вредите не са дефинирани по категоричен начин, а Съдът само може да предполага, че ищецът твърди да ги е претърпял. Така например: предполага се, че щом е харесвал да бъде шофьор, не му харесвало да бъде експедитор, но емоционалното си отношение към този факт е обозначил само с израза, че е трябвало „да привикне“ с новата длъжност; твърденията за промяна на плановете, реорганизиране на времето и нарушаване нормалния ритъм на живот, поради отнетото СУМПС не са доразвити с посочване конкретно, как в емоционален план това се е отразило на живота му, като цяло, т.е – какви конкретни неудобства е бил принуден да търпи; влошили ли са се по този повод отношенията в семейството му; неприятни ли и защо са му били пътуванията, във връзка с работата му; кои конкретни житейски планове е променял и как промяната на тези планове е оказала негативно въздействие върху психиката му, битието му и пр. Преценката, която в случая Съдът дължи, на основание чл. 52 от Закона за задълженията и договорите, следва да се основава на конкретни, обективно установени обстоятелства, за които е доказано от страна на ищеца, че са се отразили негативно върху неговото душевно и емоционално състояние. В тази връзка, за доказване на промени в душевното и емоционалното състояние ищецът дължи да установи и докаже, че преди да му бъде отнето СУМПС тези му състояния не са били влошени по начина, който евентуално твърди, т.е., например: по причина по-ранно пътуване до месторабота е влошил отношенията си в семейството, заради невъзможност да изпълнява пълноценно някои задължения; провалили са се планове за пътувания и/или почивки със семейството. В процесния случай такова доказване не бе проведено. Само наличието на отменено от Съда НП не е достатъчно основание да бъде прието, че ищецът В. Г. е бил подложен на лишения, изпитвал е чувство на тревожност, неудовлетвореност от извършваната трудова дейност и т.н. Относно твърдението му, че изпитвал „силни притеснения от факта, че наложената глоба от 2 000 лева е в непосилен за него размер, с оглед получаваните приходи“, също не бяха събрани доказателства.

Исковата претенция, така както е предявена с процесната искова молба, е недоказана по несъмнен и категоричен начин. Исковата молба подлежи на отхвърляне изцяло, на това основание. Претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, независимо от отхвърлянето на исковата молба, се явява неоснователна. Съгласно § 6, ал. 1 ПЗР на ЗОДОВ (ДВ, бр. 94/2019 г.), разпоредбата на ал. 4, чл. 10 с.з., касаеща възможността ищецът да бъде осъден да заплати в полза на ответник – юридическо лице юрисконсултско възнаграждение, е приложима само за искиви молби, предявени след 03.12.2019 г. Процесната искова молба е от 28.05.2019 г. В този случай на ответника не се дължи юрисконсултско възнаграждение, предвид хипотезата, очертана в разпоредбата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, досежно текста „...Съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството“. Нормата е специална, по отношение тази на чл. 78, ал. 8, изр. първо ГПК, която не следва да се прилага субсидиарно. В хипотезата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, при отхвърлена искова молба, предявена преди 03.12.2019 г., в тежест на ищеца се присъждат само разноските по делото, в които

обаче не се включва адвокатското или юрисконсултското възнаграждение.
Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 172а, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като недоказана исковата молба, вх. № 16083/28.05.2019 г. от В. Й. Г. – ЕГН: [ЕГН], с която, срещу Столична дирекция на вътрешните работи – МВР е предявен иск за обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 3 000 лева, претърпени в резултат на отменено от Съда Наказателно постановление № НП-17-4332-000770/13.02.2017 г., издадено от началника на Отдел „Пътна Полиция“, при СДВР.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: